

[Gregersen.]

mangelfuldt ernærede og frysende mennesker, som der findes i tusindvis af på begge sider af grænserne, gensidigt hindrer hinanden i at få billige varer!

Det komplet tåbelige i denne fremgangsmåde ses klarest, når vi tænker toldbeskyttelsens tanker helt igennem.

Er det virkelig, hvad beskyttelsesmændene påstår, en ulykke at få billige varer, må det være en endnu større ulykke at få varerne ganske gratis! Hvis Tyskland skænkede os sine overflødige klæder, Australien gav os sit overflødige smør og Amerika sendte os sit overflødige korn uden nogen som helst betaling, ville det altså være den største ulykke, der kunne ramme os. Sultende og frysende måtte vi klage og hyle over alle de varer, som vi modtog for ingenting.

Dårskaben ligger klart for dagen. Men medens frikonkurrencens samfund bestående går længere og længere i retning af at bygge toldmure mod udlandets „oversvømmelse“, vil kun socialismen føre frihandelen til fuldstændig sejr.“

Det var dengang. Socialisterne var måske også planøkonomer, da dette blev skrevet, men det var helt andre planer, de havde. De var enklere i deres tankegang, og deres mål var et retfærdigt samfund uden udbytning. De var modstandere af, at et fåtal af aktieejere indenfor den beskyttede industri skulle fylde deres lommer gennem den private beskatning af borgerne, som toldbeskyttelsen betyder. De var venner af, at arbejderne og småfolk, for hvis vel de kæmpede, skulle have varerne så billigt som muligt uden tillæg af statsbeskyttet privatprofit. Hvornår hører vi i dag socialdemokraterne tale om privatprofit? De tilstræbe redelighed og retfærdighed på dette område.

Jeg har personligt det ønske, at socialdemokraterne måtte vende tilbage til de gamle veje. Det skader sjældent nogen at blive tro mod sine ungdomsidealer, og vil socialdemokratiet genvinde den tillid, det har tabt, vil en besindelse derpå nok vise sig at være frugtbar.

løvrigt er det mærkeligt, at politikere, der er bange for billige varer, har villet modtage Marshallhjælpen. Udfra de toldsynspunkter, hvorefter der regeres i dag, burde toldpartierne være modstandere af Marshallhjælpen — Amerika sender os jo sine varer gratis.

Der er ikke megen logik i at fryde sig over Marshallhjælpen, samtidig med at man på den anden side fører en politik, der lægger an på at gøre varerne så dyre som muligt. Vi kunne få megen Marshallhjælp ved egne

kræfter, hvis vi lukkede vore grænser op i stedet for gennem told og andre restriktioner enten at hindre borgerne i at få varerne eller at tvinge dem til at betale dem altfor dyrt.

Det er retsforbundet ubegribeligt, at man kan være tilhænger af, at der i ly af toldbeskyttelse skal svares afgifter til privatpersoner, og vi kan ikke anerkende den påstand, man ofte møder, at det er bedst, at et antal borgere har så store indtægter, at der kan finde en virkelig betydelig og samlet opsparring sted på få hænder. Vi er af den opfattelse, at produktionen øges mest, når den brede befolkning er købedygtig, og vi er udfra vort hovedsynspunkt: at staten skal være retsværner, afgjort modstandere af, at enkeltmands formueopsamling sker på andres bekostning. Vi har tidligere opfordret regeringen til at nedsætte en toldafviklingskommission, og denne opfordring vil jeg gerne gentage.

Jeg skal ikke i dag komme ind på Atlantpagten, men vil kun i forbindelse med spørgsmålet om told og andre hindringer for den frie handel sige, at en pagt, sålænge den kun holdes sammen af frygt, er en invalid pagt. Skal der komme det ud af den, som mange af os ønsker og håber, må den økonomiske krig i form af told og restriktioner mellem de forbundne lande afløses af fri handel og økonomisk samarbejde. Man tør vel sige, at dette er hovedvej nr. 1, hvis man ønsker at nå frem til det endelige mål: een verden.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen opholdt sig så meget ved, at det var regeringens fødselsdag i dag; det er jo temmelig lige gyldigt. Men det er jo også De Forenede Nationers dag. Den kan man fejre i ord, og den kan man fejre ved flagning, men man kunne også fejre den ved at beslutte at gå den vej, der alene kan føre til forenede nationer.

Jeg gjorde ved tillægsbevillingslovens tredje behandling her i salen i sidste samling rede for, hvorledes retsforbundet i løbet af 7—8 måneder dels i finansudvalget, dels i tinget var gået ind for besparelser på godt og vel 400 mill. kr. Det gjorde næppe større indtryk herinde. Jeg tror imidlertid, at ærede medlemmer skulle lægge mærke til den omvurdering af tilskudspolitikken, der foregår ude i befolkningen. Jeg vil tro, at den mistro til statens gavepolitik, der breder sig, skyldes en voksende forståelse af, at det dels er dyrt, dels er uretfærdigt. Taler det mon ikke også til ærede medlemmers retssans, at personer, selskaber, erhvervs-sammenslutninger, der har ønsker af forskellig art, selv skal betale for at få dem opfyldt? Mon det alligevel ikke generer ærede